

PROLOOG

Lucy voelde dat haar lichaam geen tranen meer kon produceren, ze had genoeg tranen gehuild voor een heel leven. Hoe kon ze nou afscheid nemen van haar beste vriendin? Ze keek om zich heen, ze was niet de enige die het erg moeilijk had. Ze hoorde de woorden van Jess' familie, maar ze drongen niet tot haar door.

Lucy was met haar ouders gekomen. Haar vader huilde zachtjes terwijl haar moeder strak en emotioneel voor zich uit keek. Ondanks dat ze al vijf jaar van school was, leek het wel alsof de halve High School was gekomen. Zelfs leraren luisterden aandachtig met vochtige ogen en knikten instemmend bij alle complimenten over Jess. Er vielen die dag heel wat tranen op de koude vloer van het kerkje.

De kist zakte langzaam de grond in, begeleid door het koor van de school. Lucy zat eerder ook in het koor, maar kon het niet opbrengen te zingen op een begrafenis, zeker niet op die van Jess. Het motregende - heel toepasselijk - van die miezerige kleine druppeltjes die je na een paar minuten tot op het bot verkleumd maakten. Lucy gooide, na Jess' moeder, een roos op de kist. Er kwamen weer tranen, deze keer omdat ze haar roos al snel niet meer zag onder de berg bloemen die de hare volgde. Het gezelschap liep naar de aula waar broodjes en drankjes voor alle aanwezigen stonden. Alsof ze ook maar iets door haar keel zou kunnen krijgen. Lucy zakte neer op de koude grond naast het gat waar Jess in verdwenen was. Ze kon haar toch niet alleen achterlaten?

‘Jouw leven was veel te kort, lieve Jess,’ fluisterde ze. ‘Ik beloof je dat ik het mijne niet zal verpesten door koffie te zetten voor Valerie. Ik ga het boek schrijven dat jij zo graag wilde lezen. Ik ga nu leven voor ons alle twee, ik beloof het je.’

1

Ze keek om zich heen in de motelkamer. Alles, maar dan ook echt alles in de motelkamer was in een tint beige. De lakens op het bed waren beige, net als de raamkozijnen, de deur en het plafond. Eerlijk is eerlijk, de gordijnen waren bruinachtig, maar ook dat was saai. Ze leek wel in 50 tinten beige terecht te zijn gekomen. Al was zou dat waarschijnlijk spannender. Lucy rilde bij het idee, niets voor haar!

Ze trok Taco uit haar overvolle koffer. Midden op het bed tegen de beigegekleurige kussens fleurde zelfs zijn versleten rode vacht de boel nog flink op. Eén nachtje in dit beige hok moest te doen zijn, dacht ze. Het huisje zou vast beter zijn. En het was haar eigen schuld. Had ze haar plannen maar niet moeten veranderen. Dat deed ze ook inderdaad nooit, plannen op het laatste moment wijzigen.

De dag ervoor had ze de deur van het kantoor hard achter zich dichtgetrokken, ze had drie maanden verlof. Drie maanden lang verlost van koffiezetten voor Valerie. Drie maanden lang géén tientallen brieven per dag openen, waarvan ruim de helft sowieso de prullenbank inging en waarvan een ander groot deel uitnodigingen voor chique, mondaine feestjes waren. Er was er nooit één aan haar gericht. Openingen van tentoonstellingen en modeshows. Dingen die Lucy best leuk vond, maar als Valerie niet kon of wilde gaan, kwam het kennelijk nooit in haar op de uitnodiging aan Lucy te geven.

Ze had de deur misschien iets te hard dichtgetrokken, ze was zo opgelucht geweest. Ze had daarna dan ook meteen de deur weer opgedaan en geroepen: ‘Sorry! Windvlaag!’ Belachelijk natuurlijk, op de eenentwintigste verdieping van een gebouw waarvan de ramen niet eens open konden. Maar ze was zo

opgewonden geweest door het vooruitzicht van drie maanden in een huisje met uitzicht op zee.

Uitzicht op zee! Dat was nog eens iets anders dan uitzicht op een ander kantoor en het irritante geluid van claxonnerende auto's, om maar niet te spreken van sirenes, ondanks het driedubbele glas. Toch had ze die deur niet zo moeten dichtklappen, ze moest over drie maanden wel weer terug naar Valerie.

Drie maanden aan zee!

Haar vader en vooral haar moeder slingerden onophoudelijk allerlei opmerkingen naar haar hoofd, om haar van gedachten te doen veranderen. Ze waren duidelijk helemaal niet blij met haar plan.

‘Waar ga je eigenlijk een boek over schrijven?’

‘Denk je echt dat iemand ooit een boek wil lezen dat jij geschreven hebt?’

‘En als je je nou alleen voelt in je eentje in dat huisje? Dat is toch niks voor jou!’

‘Die zee heb je na een paar weken ook wel gezien hoor, bovendien is het water in juni nog veel te koud.’

Drie. Maanden. Aan. Zee.

Ze veranderde echt niet van gedachten. De zee verveelde haar nooit! Bovendien was een boek schrijven wat ze wilde doen. Ze moest het doen. Ze had het aan Jess beloofd.

‘Je zet je baan op het spel!’

‘Straks raak je Gauthier nog kwijt!’

Dat laatste kwam van haar moeder in een laatste poging om ‘die onzin uit haar hoofd te praten’, maar tevergeefs. Ze had zich voorgenomen drie maanden naar zee te gaan om een boek te schrijven en dat was dus precies wat ze ging doen, liever vandaag dan morgen! Ze ging daarom